

βλέπεις, αν έχει ένας χρέγια, ο άλλος τότε κυνηγάει, τότε αποφασίζει, τότε χώνει στη φυλακή, του παίρνει το πράμα του, το σπίτι του, αν έχει. Δεν είναι, που λές, σά στά χωριά. Οί χωριάτες έγινήκανε δασκάλοι μας. Έσταθήκανε πονηροί, κ' έσυνενωθήκανε δλοι για να μην πλερόνει κανένας, κι ούτε φυλακή πάνε, ούτε αφήνουνε να τσου γίνει κατάσχεση. Σ' αυτό φυσικά τσου προστατεύει και κάθε κυβέρνηση, για τσοι ψήφοι! Έδω αυτός ο καιρός δεν ήρθε ακόμα».

«Μ' έχτίκιασε απόψε» ειπε με το νοῦ της η κυρά Έπιστήμη.

«Τί λίμα είναι αυτή!» Κι' ανυπομονώντας: «Πέσμου, Σπύρο», τοῦπε, «τί λέει η Ρήνη σ' αυτήν τη σνενοχώρια;»

«Η Ρήνη; τί να πει κι' αυτό το φλιμμένο! Ο Θεός τση δίνει απομονή. Κλαίει, κάνει, μα τί; Κάθεται κλεισμένη σπίτι και που να πάει, συμπέθερε, η φλίθερη, άστεφάνωτη, καθώς είναι; ντρέπεται κι' δλας τον κόσμο. Τί να κάμει; κι' δλο λέει για το στεφάνι. Μα τώρα στεφάνι;»

«Τί τώρα;» έρώτησε ανήσυχη.

«Θάρθουμε και σ' αυτό, συμπεθέρα, απομονή. Ως τώρα κουτσά, στραβά κάπως επηαίνανε τα πράματα δπως, να ποῦμε, πάνε δλα τ' άθρωπινά τα πράματα. Πάντα κάτι κάτι έδάξαμε στην μπάντα. Στο ύστερο θα το κάναμε το στεφάνωμα. Θα δουλεύαμε μέρα νύχτα για τα χρέγια, σε κάνα δύο χρόνια θα περφετε η θα ψόφουνε κι' ο παληογέροντας που μάς κυβερνάει. ο ύπουργός μας θα μάς έδιαφέντευε πάλε, και θα έκερδίξαμε ξεγνοιαστοί δσο ηθέλαμε. Τώρα η Ρήνη σου λέει: δχι έτσι: δχι μ' έλπίδες μοναχά. δε βγαίνει τίποτα δξω. Είμαστε, λέει, δουλευτάδες; Ναι; δεν έχουμε ανάγκη κανένανε. Ας τήνε στεφανώσει, λέει, μία νύχτα κι' ας τάφήσουμε να χαθεῦνε τα σπία που μάς τρώνε. κι' ας ζήσουμε κ' έμεις σαν τούς φτωχούς τσ' άλλουούς».

«Και δε λέει καλά;»

«Καλά λέει. Μα το έρτζι μας; Να ξεπέσουμε από ανημπόρεια για να γελοῦνε οί δχτροί μας! Α δχι. Αυτό δεν τον αφήνω τον άνιψιό μου να το κάμει. Κάλλιο ας κάτσει πάντα του άστεφάνωτος. Να πάμε κ' έμεις με τα μυαλά τα γυναίκια! Τί εκάμαμε τότες; Τίποτας. Ο άντρας, συμπεθέρα, είναι εκείνος που διευτύνει το σπίτι η γυναίκα κάθεται και κουναρει τα παιδιά της. Όχι; Αντίς, έχει άλλες ιδέες η Ρήνη, άλλες έμεις. Λέει να δουλεύει κι' αυτή. Μα ποιός βαστάει αυτήν την καταφρόνια. Ούτε άδερφή μου, ούτε η μάνα μου, ούτε η νύφη μου, ούτε οί άνιψιές μου δεν ξενοδουλέψανε, και ν' άρχινήσουμε τώρα».

«Η κυρά Έπιστήμη έβηξε στενοχωρημένη. Όλα αυτά τάξερε, είξερε και περσότερα. τί την έσκότιζε τώρα αυτός ο πονηρός ο άθρωπος. Από μακρυά έκαταλάβαινε τί τον έκανε να μιλει και που έμελλε να τελειώσει. Η Ρήνη κι' ο Αντρέας είχαν φτώχια. Γι' αυτό δεν έστεφανονόνταν. Έπρεπε αν ήθελε το καλό τους η ίδια να φροντίξει. Ναι, μα ήταν γελασμένοι.

(Ακολουθεί)

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το έξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (1 δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ά δεν προπλερώσει την συνδρομή του.



20 λεπτά το φύλλο.—Τα περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.



Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κίόσκια, και στις έπαρχίες σ' όλα τα πραχτορεία των Έφημερίδων.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Στη συζήτηση Χριστουλάκη—Γρανίτσα είχα κάμει μια πρόσθετη παρεμβασούλα με μια παρένθεση στο άρθρο μου που δημοσιεύτηκε στον άριθ. 485 του «Νουμά». Άπάνου σ' αυτή θα ήθελα να πω δυο λέξεις, γιατί φοβοῦμαι πως ο κ. Γρανίτσας με παρεξήγησε, ίσως γιατί δεν παρακολούθησε τα προηγούμενα άρθρα μου που είχαν δημοσιευτεί στο «Νουμά» που εγω φυσικά εταν τόσο σύντομα ανάφερνα τούς πολιτικούς σύλλογους προϋπόθετα. Ο κ. Γρανίτσας εϋλογάει το Θεό που το σχέδιο του Βενιζέλου για τούς Πολ. σύλλογους δεν πραγματοποιήθηκε. αν οί σύλλογοι αυτοί που τούς θεωρεί ο κ. Γ. παραπάτημα θα έπρόκειτο να χουνε τον τύπο της περιώνυμης Λέσκης των Φιλελευτέρων—ναν τον εϋλογήσουμε μαζί. Μα εγω δεν τούς ενοούσα τέτοιους. κάθε άλλο παρά θα εΐταν εκεί άνακατεμένοι ιδιοχτήτες, καλλιεργητές, βιομήχανοι κ' εργάτες. Αυτό ακριβώς χτυπώ, αυτό που γίνεται πραγματικά σήμερα στο βενιζελικό κόμμα—που γι' αυτόν ακριβώς το λόγο δεν έχει, δεν μπορεί να χει σταθερή έσωτερική πολιτική, άφου δεν αντιπροσωπεύει μια ώρισμένη τάξη με ώρισμένα συμφέροντα, δπως τα περσότερα πολιτικά κόμματα άρχων του πολιτισμένου κόσμου. Οί πολιτικοί σύλλογοι, που φαντάζομαι εγω, θα είναι φιλελεύτεροι, θα έχουνε